

anulează individualitatea, e de datorita mea să-i menționez în primul rând pe actorii care mi-au lăsat cea mai bună impresie. E vorba de Dobos Imre, excelent interpret al găunosului și lașului profesor Patterson, și de Csiky Ibolya, a cărei scurtă apariție e de o tulburătoare artă. Tripleta agresorilor dobândește identitate mai degrabă tipologică decât psihologică, grație jocului actorilor Giacomello Róbertó, Szotyori József și Kiss Csaba. Am îndoieli că distribuirea actriței Kovács Enikő în Doamna

Courtney a fost din cale afară de inspirată, pentru simplul motiv că interpreta, încă tânără, nu convinge că ar putea să joace ipostaza soacrei înăcrute și dezgustate de fricosul ei ginere. Iar într-o montare preponderent realistă, criteriul verosimilității e unul de primă necesitate. Firtos Edit și Medgyesfálvy Sándor își rezolvă rolurile fără prea mari complicații, însă eficient și sobru. Interpretul rolului principal, Kovács Levente, începe spectacolul cu o febrilitate mai curând afișată decât trăită, evoluția

sa ulterioară devenind mai convingătoare, fără a atinge însă calificativele maxime dorite.

E greu de vorbit despre originalitatea decorurilor câtă vreme acestea respectă aproape întocmai geometria celor din spectacolul de la Piatra Neamț, scenografa Florina Bellinda Birea exersându-și capacitatea creatoare doar la capitolul „costume” - și acestea, de fapt, un amestec (e drept, izbutit) de noutate și împrumut.

Mircea Morariu

ALI BABA ȘI CEI 40 DE HOȚI
● TEATRUL „ȚÂNDĂRICĂ” din BUCUREȘTI ● Data reprezentației: 15 noiembrie 2001 ● Regia și scenariul: Cristian Pepino ● Scenografia: Cristina Pepino ● Muzica: Dan Bălan ● Distribuția: Ioan Brancu (Ali Baba), Mihai Dumitrescu (Mustafa, Chiorul), Daria Gănescu (Fata Morgana, Vizuina), Gabriel Apostol (Hassarac), Paul Ionescu (Kassim, Julă), Maria Varsami (Madame Kassim), Bruno Mastan (Măgarul), Florentina Tănase (Guzel, Șperacilde), Angela Filipescu (Aișé, Pizmă).

Teatrul „Țândărică” se arată dornic să-și racordeze repertoriul la actualitatea internațională, punând în scenă un episod din **1001 de noți** – povestea lui Ali Baba – care, în condițiile de astăzi, s-ar putea numi mai bine „Ali Baba și cei patruzeci de teroriști”. Scenariul lui Cristian Pepino urmează atent canavaua povestirii, îi adaugă detalii hazlii și individualizează bine personajele. Extrage patru figuri pitorești din anonimatul echipei de hoți, lăsându-i pe ceilalți în postura de păpuși multiple și mute. Presară câteva glumițe ambigue, mai mult pentru amuzamentul taților care-și însoțesc copiii la teatru. Din păcate, încordarea lipsește din spectacol, cu toate că povestea în sine are destul suspans. Rezultatul este mai curând pitoresc decât incitant.

În teatrul de păpuși, inventivitatea vizuală este esențială. Costumele Cristinei Pepino îi transformă pe actori în păpuși animate, supradimensionate, unele grotești, toate amuzante. Personajele pozitive – Ali Baba și scalva sa, rebotezată, mai bine zis re-nunită Fata Morgana – nu sunt deghizate în păpuși, de aceea par șterse în raport cu hoții și cu familia Kassim. Căpetenia Hassarac, călare, domină scena cu silueta

În lumea Islamului, cu veselie

În stânga, Ioan Brancu (Ali Baba)

sa efilată, amintind inevitabil de Osama bin Laden. Peștera misterioasă este imaginată ca templul de la Luxor, formula „Sesam, deschide-te!” făcând să se dea la o parte statuile colosale ale lui Amenofis și consoarta. Mutarea acțiunii din patria lui Saddam în cea a lui Mubarak deconcertează. Pe de altă parte, simbolistica templului fiind alta decât a peșterii, soluția scenografică distorsionează semantica poveștii.

Actorii joacă plini de dăruire și de antren. Gabriel Apostol este un brigand dinamic, impozant, autoritar, cu unele tușe romantice. Maria Varsami și Paul Ionescu sunt plini de haz în rolul soților Kassim. Bruno

Mastan este irezistibil ca măgaruș năbădăios. Anumite dezechilibre sonore, legate și de calitatea amplificării, umbresc prestația lui Mihai Dumitrescu în rolul Mustafa. Daria Gănescu nu redă îndestul de pregnant inteligența fetei (de fapt, o variantă orientală a Portiei lui Shakespeare) care dejoacă strata-gemele hoților.

Dan Bălan compune o muzică sofisticată, foarte potrivită, folosind instrumente orientale autentice. În ansamblu, demersul scenic se plasează însă cu o anumită nesiguranță între ambiția estetică și simpla plăcere la așteptările copiilor.

Adrian Mihalache